

[Knud Bro.]

har tillid til, at de danske krav kan dækkes af landsdelslaboratorierne og distriktslaboratorierne, sådan som det ligger på bordet.

Gennemgår vi levnedsmiddelinstittutets formålsparagraf, vil vi da også se, at en sådan nordisk opbygning ganske godt vil svare til det, man kunne forvente. Det toksikologiske laboratorium, der skal undersøge giftvirkningerne ved kemiske tilsætninger, må formodes at gælde lige så godt for nordmænd og svenskere som for danskere.

Analyseforskrifter for distrikts- og landsdelslaboratoriet må antages at kunne udarbejdes af indenrigsministeriet, og vanskelige og kostbare analyser kan bedst foretages af et stort, samlet laboratorium.

Og endelig det tredje, at man skal repræsentere Danmark i det stigende internationale samarbejde, dertil vil vi sige, at det gør man bedst samlet. Her er et af de områder, hvor et nordisk samarbejde må kunne vise sig frugtbart.

Jeg understreger disse betragtninger om væsentligheden af en forskning og et arbejde på det sundhedsmæssige og levnedsmiddelmæssige område, fordi det også spiller en meget stor rolle for vor eksport. Det er sådan, at man i Tyskland har en på mange måder meget strammere levnedsmiddellovgivning end den, man kender her fra landet, og vi erindrer jo klager dernedefra over farvestoffer og salpeter i varerne, og vi har også fået fjerkræ retur, men dette hører heldigvis til undtagelserne. Hvis man har set et tysk spisekort med dets fodnote, der pålægger at oplyse, hver gang der er et kemisk stof i varerne, således at kunden kan lade være med at købe dem, så forstår man, at her er en meget alvorlig stramning, som vi må tage hensyn til, samtidig med at vi ved, at fællesmarkedet vil stramme yderligere på disse områder.

Endelig til sidst vandproblemet, som vel er det, der står befolkningen nærmest i interesse. Der ligger her i huset over 40.000 vrede, har jeg lov at sige, protester, som er samlet ind af dagbladet Information. Folk er vrede over ikke at kunne bade og over det, man med rette og med ét ord kan kalde griseri.

Vi har for tiden i vor erindring fiskerbådene i Esbjerg havn, som tæres af vandet.

Vi har lige haft Cheminovaspildevandsaffæren til bedømmelse. Ministeriet har grebet ind. Ja vel, men fiskene er døde, skaldyrene er døde, og fuglene er døde. Man skraber ikke østers deroppe mere. Fiskerne er selvfølgelig glade for, at der gribes ind, det må man da forstå, men samtidig ønsker fiskerne jo, at der skal forebygges. Disse mennesker deroppe lever af, at fiskene og fuglene lever, de lever af skaldyr o. s. v., og det er vor opgave at sørge for, at det vand, de skal bruge, er rent, så rent i hvert fald at de kan leve ved at arbejde med det. Jeg tror, at fiskere og andre, som arbejder her, ofte har en fornemmelse af, at vi har godtaget Storm Petersens visdom: hvad skal vi med havet, når man nu kan flyve over det?

Der er også hele spørgsmålet om friluftsbadningen. Her burde det være en almindelig forpligtelse, at man holdt vandets forurening under den grænse, som man kender, og som man ved må overholdes, hvis det skal kunne anvendes til badning. Det er rimeligt at sige til dem, der administrerer vore strande ude omkring, at de skal sørge for, at det er rekreative områder og ikke kloakker, som ingen kan have glæde af.

I forbindelse med rensningen vil jeg gerne nævne de biologiske rensningsanlæg og sige, at sulfostofferne, som vi jo anvender her i landet, stadig væk på en række områder er med til at ødelægge disse anlæg og skade os på mange måder. Vi må overveje i hvert fald foreløbig at forbyde disse stoffer, dersom der ikke kommer fuldt nedbrydelige sulfomidler til vor rådighed.

Det samme problem gælder, hvad angår vandløb og andre ferske vande. Vi har et stadigt voksende behov for at kunne få vand både til landbrug og til industri. Landbruget bruger meget mere vand, end det har gjort før, og afgrøderne stiger dermed. Men vi har et vandproblem, vi har et problem, fordi vi ikke har grundvand nok, og vi har også et problem, fordi vi sviner det vand til, som vi har i overfladen. Man kan ofte ikke engang lade kreaturerne drikke det, fordi det er svinet til.

Samtidig rejser det moderne samfunds problem sig med oliedunkene, der ligger i undergrunden og efter 10-15 års forløb eksploderer som en slags håndgranater eller i hvert fald bliver utætte. Man har et eksempel